

לא הייתי רמאי!

- זאת נחוסף דמסיץ -

אין לי כסף, וביקשתי להכות עד שאקבל את הכנסות התחרויות. הוא אמר לי: טוב, תן לי צ'ק על תאריך יותר מאוחר. זוהי אחת מחמשת ההמאות הדחויים שמסרת.

הפסדתי הון תועפות. בא יום ה' תחרות, סוכנות הכרטיסים דוקוקו מכרה עד אז 3000 כרטיסים בקירוב. בקופות האיצי טידון ברמתגן נמכרו עוד כ-5000 כרטיסים. אולם בפנים האיציטידון נוכחו למעלה מ-10 אלפי צופים. כיצד התגנבו פנימה?

זה היה מיבצע המוני מאורגן ממש. המת' שלחים - ואינני רוצה לקבוע מי הורה להם דרך זו - הגיעו בסירות על הירקון, עקפו את שער הכניסה, נכנסו פנימה. התור צאה היתה קסטרופולית. הוצאתי למעלה מ-14 אלף לירות על שכר המתארגנים, האצי טידון, הסדרנים, הפירסום, ההכנסות הסתכ' מו בפתות מ-6000 לירות.

בין היתר שלמתי סך אלפיים לירות ל' אטירנו, שתחת חסותה נערכה התחרות. הם לא יזכו שאקבל את ההכנסות ממכירת ה' כרטיסים אלא קיבלו את הכסף מראש. כש' התברר לי איזה הפסדים עצומים נגרמו לי, ביקשתי מהם להחזיר לי את התרומה, שהרי מובן היה כי את רווחי התחרות אקדיש ל' אגודה, לא כסף מכיס, נוסף על הפסדי ה' רבים. האגודה סרבה.

אני אשם לכולם. עמדתי במצב מיואש. נושים לחצו עלי ולי לא היה מזה לשלם. נהג מונית תבע 60 ל"י. לא היה לי כסף. אמרתי לו שיקח את הרדיו שבביתי. האם זה פשע? לא היה לי כסף, נתתי לו רדיו השווה למעלה מ-150 לירות. זה רק מוכיח באיזה מצב הייתי.

כמה אנשים פנו לבית המשפט, הצהירו בשבועה כי בהיותי אורח דני, התכוננתי לברות מן הארץ מבלי לסלק את חובותי. השופט הוציא צו שלא בנוכחותי, למנוע בעדי לצאת מן הארץ. התקשרתי מיד עם עורך-דין והוא הגיש ערעור, הראה את דרכוני, שחוקפו פג עוד בשנת 1954. איך יכולתי לעזוב את הארץ על דרכון בלתי כשר? השופט ביטל את הצו.

אני רוצה שהיה ברור: אינני מכחיש את העובדה כי אני הייב כסף. אבל כל שאר ה' האשמות אינן אלא השמצה זדונית ומכונה. ישראל היא תחנתי האחרונה ואני רוצה להמ' שיר ולחיות בה עם אשתי ושני ילדינו. לא עזבתי את ביתי ולא נעלמתי. אני גר ברחוב התלין 40, ברמת יצחק וכל שכן יכול להעיד כי הייתי שם כל הזמן. אני אתגבר על מצבי הנוכחי ואחזיר לכל אדם את המגיע לו.

זהו ההבדל בין אדם ישר שנפל בפח, לבין רמאי.

דמסיץ עם מתארגף עובר האם זה פשע?

כשהבעתי את רעיון הכנסת ענף האיצי רוף המקצועי לארץ ודודו אותי בכך מכ' רים רבים. לא היה זה ענף זר בשבילי. אחי, הירש דמסיץ, היה מתארגף מקצועי מעולה, ולידו למדתי כל מה שניתן ללמוד על אירגון וניהול תחרויות מקצועיות.

כאן עלי להכחיש עוד האשמה. מעולם לא הייתי על חשבונו של אחי. לא היה לי כל צורך בכך. אני מהנדס לפי מקצועי והיה לי מספיק גדול משלי. כשהגיעו ימים רעים, כאן בישראל, הפצירו בי כמה מכ' רים לכתוב לאחי או לאמי בדניה, לבקש עזרה כספית. התנגדתי בכל תוקף. אמרתי לאשתי שאם היא תכתוב להם, לא אדבר אתה לעולם.

על כל פנים, כשניגשתי לאירגון התחרות, ראיתי כי לא אוכל לממן אותה לבדי, לקחתי שני שותפים. ואז, אחרי שכבר הוצאתי סכומים רציניים ביותר, החלו הפגיעות בי, עסקני אגודות הספורט לא שמחו לראות את התוספה החדשה, ניסו להניאני מביצוע תוכנית. אחד מהם, איש הפועל, אף איים עלי: "אם לא תפסיק, נהרוס אותך מבחינה כלכלית. לא תוכל להתקיים כאן!"

לא ידעתי כמה רצינית הסכנה. תחילה הסתלקו שותפי. אחד מהם, מכס רפפורט, בעל בית-קפה נגה בתל-אביב, דרש את החזרת 700 הלירות שהשקיע. עניתי כי

בשבוע שעבר הופיעה כתבה, בה נאמר כי אני הייב סכומי-כסף אגדיים לכל מיני אנשים, מכלי שהיה לי אפשרות לשלם. נקב גם סכום מסויים - 25 אלף לירות. כן נכתב שמסרתי לידי אנשים רבים את רים המחאות ללא כסיו ושבת-המשפט החרים את דרכוני הדני כדי למנוע בעדי מלברוח מן הארץ מבלי לפרוע את חובותי.

נכון. אני הייב כסף. אינני מכחיש את הדבר. אני גם מסרתי המחאות ללא כסיו. אבל חובותי אינם מגיעים ל-25 אלף ל' רות כי אם רק ל-1000 לירות. ואילו רק חמשה אנשים מחזיקים המחאות שאין ב' כוחי לשלמן עדיין.

אם אני הייב כסף למהשו, זה עדיין לא אומר כי מושע אנוכי. החובות שהצטברו באו עקב סידרה של נסיונות ביש-ימול - לא מתוך כוונה לרמות. כדי שהרקע יהיה ברור, עלי לציין את מעשי מאז הגעתי ארצה.

ניצלר ורימו אותי. היה זה ביולי 1952. הגעתי ארצה כתייר מדניה. כיהודי, הייתי מוכן לחסל עסקי בדניה, את בית החרושת שלי למכשירי פלדה, ולהשתקע בישראל.

כשהחלתי להשאר כעולה הורשה לי להביא בתור העברת הון המותרת לכל עולה חדש, שני סרטים דניים: דיסה בתי אדם וילדי רחוב. מסרתי אותם להצגה ב' בתי הקולנוע כאן. אולם לא נכון שקיבלתי הלוואות מבתי-הקולנוע על חשבון הצגות שלא נערכו. אין זה גם נכון כמירכן, שהיה כאן עניין של התחמקות מתשלום מס' הכנסה. ועובדה היא שיש לי תיק במס' ההכנסה ולא זאת בלבד, אלא ששם מחתיים ביס אותי בסכום של 6673.060 ל"י עבור שנת 1952, שנה שלפי החוק פטורה ממש, היות והיתה שנתו הראשונה בארץ.

בדרך כלל לא היה קל להסגל לדרכי העסקים בארץ ולא פעם ניצלו אותי אנ' שים לרעה, רימו אותי ללא כל התחשבות.

נכתב, בין השאר, כי התחנתי עם אשתי מירה מאחר שהאמנתי כי יש לה רכוש רב. ובכך, את אשתי בת חדרה, פגש' תי בשעת ביקור בקיבוץ חליצק, בו היתה חברה. אמנם, כאשר התחנתי והיא עברה לגור בעיר, נודע לי כי רשומות על-שמה קרקעות של משפחתה. זוהי פגיעה שפלה בכבודי לומר כי התחנתי למען כספה של אשתי.

שותפי נמשו אותי. עכשיו, בר' צוני לנגוע בפרשה הכאובה ביותר בחיי בישראל: תחרות האיגרוף המקצועית בין המתארגף האיטלקי אמליטו פלצינילי ובין המתארגפים דוד עובד וסלומון ארוך.

שו הצילומים בניגוד למצפונם, היא סגומה. הייב את התובעים בהוצאות המשפט.

הסרבנים שחזרו בתשובה בעוד מועד וקי' נו השקפה חדשה במחיר 15 ל"י יצאו שבצרי רצון.

זיופים דרך כל בשר

"והיה דרך כל בשר, עליכם להיגור ו' דברי האב הקרוש, ראש המגור שבקרב' מגדל-כרום חזרו לליבותיהם של כל תושבי הכתר. במשך כל שנת 1954 לא באה אומ' צתיבשר לפיהם. ראשי הכתר הממונים על חלוקת הבשר והמקורבים לממשל הצבאי, הסבירו לתושבים כי חקלאים אינם וכאים לחלוקת בשר, מאחר שיגולים הם לשחוט לעצמם בעל או כבש.

אם נגור אחד נתפסה במטרץ חיטה מש' יום עמוסת 200 קילוגראם בשר, שהיתה בדרכה לבית-החרושת לנקיקים רוניקוב. בדיקה הוכיחה כי מטען זה נלקח מאקצנת הבשר הקפוא המכונית ונהגה היו ממגדל-כרום. הבורקים עברו על רשימת צרכני או' חו כמר, מצאו כי כולם חתמו כחוק על קבלת הקצבתם.

תאונות הבשרים. לפתע עלה רעיון בודתם של הבודקים: כדאי לשאול אצל תושבי מגדל-כרום עצמם. כאן יצא המרצע משק הבשר הקפוא: מראשית 1954 לא קיבלו הללו גראם אחד של בשר קצוב.

לפני שבוע הוגשה לבית-המשפט המחוזי ב' חיפה תביעה סלילית על יוקף חתימות כל תושבי מגדל-כרום ועל העלמת 3500 ק"ל לוגרם בשר קפוא נגד שבעה מנכבדי מגדל-כרום האחראים למעשה זה. אחות הבשרים הקפואים עלולה להקפיאם לתקופת זמן בין כותלי הסוהר.

דרכי חיים שכר הבגרות

בטכס רב-רושם שנערך לפני כמה שב' עות כאחד מבתי-הספר התיכוניים בתל-אביב זכתה זיוה בתעויה-כגרות. באותו טכס נא' מר לבוגרים כי מעתה נפתח לפניכם שער' החיים, תפתח דרך רחבה וארוכה לאופקים איך-סופיים.

לפני שבוע נכלסה זיוה לחיים דרך אותו שער, פגשה באדם שנועד להוכיח לה את צדקת דבריו של המורה. היה זה אלכס שטיין, שמעולם לא קיבל תעויה-כגרות, ידע את החיים על בוריים מתוך הנסיון, לא מדפי המחברת. הדבר קסם לזיוה. קסמה לה גם העובדה שאלכס היה בעל חוש הומור מפו' תח והיטיב, כדבריו, לרקוד. אלכס לא השיב פניה ריקה, הומינה לביתו: "יש לי תקלי' טים מצויינים", אמר.

ריקודים בריבוע. זיוה נענתה להד' מנה, הביאה עמה את חברה רבקה, שעברה גם היא זה עתה את השער הגדול. אלכס היה אויב, שמח לקראת שתי הבנות, אמר שיש לו חבר, גם הוא רקדן טוב, וכי ארבעתם יזכו בכילוי מצויין. החבר לא אחר לבוא. אלכס הפעיל את הטיפונו ושני הזוגות פתחו בריקודים לצלילי התקליטים הנהדרים.

לפתע, צץ רעיון במוחו של אלכס: הוא ילך, יקנה צורכי-אוכל ויתקין ארוחת-ערב משותפת. אלכס תחב את ידו לכיס, הת' בונן בנוכחים וקרא: "חברה, הארנק שלי נעלם מכיס! היה בו סכום של עשר לירות!"

הארץ

ב'1942 גרשו הספרדים את היהודים מספרד. היהודים התפרו בכל רחבי ה' גולם (במחנה).

חיים עומר, רמת השרון... ב'1948 הקימו את מדינת ישראל. חברי הכנסת הארונים מעוד על רב' ליהם, עד אשר ישב הנשיא על כסא ה' יושב ראש (הצופה). אברהם בר-שלום, תל-אביב

הכנסת תוסיף למעוד על הגובה. הגבולות לפי הסכמי שביתת הנשק משקטים בחלקם את החזיתות עם שוק הקרבות בשנת 1949 (הארץ). שלום בך-אליהו, הרצליה

היסטונאי, או הקמעונאי?

הפעם הראשונה שנעלם ממנו הארנק בשעת ריקוד בביתו.

משפט אברהם מול אברהם

אברהם לוי ואברהם חגג ישבו בצחצחא ב' חזר אחד במטה משטרת ישראל, טיפלו שני' הם בתפקיד אחד: זיהוי כתב-יד. לוי, ש' היה ממונה על חגג, התפטר מתפקידו, הש' איר את מקומו לאברהם השני. אולם הפרידה לא האריכה יום: החודש שוב היו צריכים שני האברהמים להיפגש. המקום המיועד ל' פגישה: בבית המשפט.

גורם הפגישה היה מכתב שהגיע באחד ה' ימים לחלל לויס, מוכתר כמר מעליה ליד עכו. המכתב לא מצא חן בעיני המוכתר, כי הכותב האלמוני איים עליו ברצח והשמ' צה. כבהלתו ניגש לבך-אחיו, אליס לויס, שאלו לעצתו. אליס לא היסס: יעץ: "לך למשטרה!"

המומחה לא הופיע. המשטרה לא הכירה לאליס טובה על שליחת הקליאנט. להיסף, המומחה שלה לכתב-יד קבע שאליס עצמו הוא ששלח את מכתב-האיום לדודו.

"ילדות", קרא אלכס לעבר הבנות. נא' להחזיר את הכסף ו' כשענו זיוה ורבקה שאין הן יודעות מאומה, נעל אלכס את הדלת, הודיע כי הוא וחברו יערכו חימוש אצלן, אחרת, אלץ לקרוא למשטרה" אמר, והוררכן לא ישמחו לשמוע כאליו נסיבות ונעצרתן!"

בנות, התפשטו! הבנות הקימו רעש, טענו שאינן יודעות דבר, ביקשו ש' יפתח את הדלת. אולם אלכס סקד: "בלי קונצ'ים, בנות, התשטטו ו' הבנות התפשטו והשנים ערכו חימוש בבגדיהן ולא מצאו את הכסף. אלכס לא סיים בכך. הוא הוריד מעל ידה של זיוה את שעונה, מתנת הוריה ליום סיום לימודיה, אמר: "כשתחזירי לי את עשר הלירות תקבלי את שעונך בחזרה."

כאן יכולה היתה להסתיים הפרשה, לולא ניסה חברו של אלכס לשים את ידו על רבקה שפרצה כצעקתה. לשול הצעקות מיהרו ה' שכנים להזעיק את המשטרה.

לאחר חקירה קצרה שוחררו שתי הבנות ואילו אלכס וחברו נשלחו למעצר. למשט' רה היה אלכס מוכר היטב. לא היתה זו